

[Henry Christensen.]

i hele det danske erhvervsliv og på hele det danske arbejdsmarked, men samtidig har folketinget måttet behandle hele det omfattende kompleks af jordlovsforslag, der på det felt også er det mest indgribende sæt lovforslag, vi har været stillet over for, så længe nogen kan huske. En lang række andre steder i huset har der været meget store lovforslag til behandling. Jeg kan også nævne, at finansudvalget i samme periode har måttet behandle omkring 1.500 ændringsforslag til finanslovsforslaget, og der kunne nævnes mange andre ting.

Vi har tidligere ved mange lejligheder, når vi nåede omkring dette tidspunkt af året, kritiseret den form, folketingets arbejde efterhånden har fået. Ofte har denne kritik måske skudt lidt over målet, men jeg tror, man med sandhed kan sige, at vi sjældent — eller vel aldrig — har været i en situation, hvor man har presset tingene sammen i en sådan grad, som tilfældet er i år. I de sidste 6-7-8 mødedage har arbejdet i tinget været presset sammen i en sådan grad, at jeg ikke tror, noget medlem har haft mulighed for blot tilnærmelsesvis at følge arbejdet.

En anden side af sagen må også tages i betragtning, nemlig den, at det er helt umuligt for befolkningen at følge hele det omfattende lovgivningsarbejde, der har fundet sted i disse dage. Jeg vil i hvert fald gerne appellere til forståelse hos regeringen for, at denne form for virksomhed i folketinget er farlig for folkestyret, idet den bevirker, at befolkningen simpelt hen ikke har mulighed for at følge med i, hvad der foregår, og folketingsmedlemmerne har det, når det kommer til stykket, heller ikke.

Jeg vil derfor bede tingets høje præsidium tage under alvorlig overvejelse, om det, man har budt folketinget i denne periode, er forsvarligt, hvis folketingets arbejde skal kunne være blot rimeligt og ordentligt.

Helhedsløsningen tager jo især sigte på den økonomiske politik, og det gør de to lovforslag, som i øjeblikket er til behandling, også. Lovforslaget om bunden opsparing er jo endt med at blive et forslag, hvis formål i særlig grad er at tilvejebringe, hvad man kalder et kasseoverskud, hvis videre formål så skulle være, at man derved begrænsede efterspørgslen, aktiviteten m. v.

Men det har ikke været muligt, det er ikke lykkedes for tinget at komme ret dybt ind i de økonomiske overvejelser, der for alvor ligger bag. Jeg forsøgte under anden behandling at få finansministeren til at præcisere lidt nærmere forudsætningerne f. eks. for overvejelserne om adgang til forøget långivning, forøget optagelse af lån på de udenlandske markeder, fordi det naturligvis må ses i sammenhæng med problemerne vedrørende den samlede efterspørgsel; men finansministeren svarede overhovedet ikke på det.

Jeg vil i denne forbindelse minde om den tale, som nationalbankdirektør Svend Nielsen holdt forleden dag, og hvori han — foruden at gentage sin velbegrundede kritik af den form for dyrtidsregulering, vi fortsat opretholder — jo også fremsatte betragtninger om nødvendigheden af at forøge likviditeten gennem køb af obligationer for nationalbankens vedkommende, således at den opugning, der på den ene side finder sted gennem statens finanspolitik, likviditetsmæssigt blev afhjulpet ved de dispositioner, som nationalbanken foretog. Vi ved fra alle tidligere drøftelser, at disse afgørende led i den økonomiske pengepolitik, som nationalbanken har foretaget, har regeringen stået bag ved og været enig i, og det går jeg ud fra også har været tilfældet her; ellers beder jeg den højtærede finansminister eller andre af regeringens medlemmer sige til.

Den form, som den bundne opsparing nu har fået, er en form, som i meget høj grad netop vil bevirke, at det, der vil ske for den bundne opsparings vedkommende, fordi den er lagt så højt opad, vil være, at den for en meget stor dels vedkommende blot vil betyde en overflytning til bunden opsparing af den frivillige opsparing, som private ville have foretaget selv. Hvis det er det ene led og det næste led efter regeringens indforståelse er, at i samme omfang som der på denne måde drages købekraft ind, skal der føres en pengepolitik, der øger købekraften tilsvarende, så spørger jeg den højtærede finansminister, hvilken begrænsning der finder sted i den økonomiske politik overhovedet. Det måtte da være nogle af de forhold, der måtte indgå i overvejelserne, hvis vi skulle være nået til en fornuftig vurdering af tingene.